

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΔΙΟΙΚΗΣΗΣ
(πρώτο τμήμα)
της 4ης Νοεμβρίου 2008

Υπόθεση F-87/07

Luigi Marcuccio
κατά
Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

«Υπαλληλική υπόθεση — Υπάλληλοι — Αγωγή αποζημίωσης — Υποτιθέμενη παράνομη συμπεριφορά της ιατρικής υπηρεσίας της Επιτροπής — Απαράδεκτο — Μη τήρηση εύλογης προθεσμίας για την υποβολή αιτήματος αποζημίωσης»

Πλήρες κείμενο στη γλώσσα διαδικασίας (την ιταλική) . . . . . II-A-1 - 1915

Αντικείμενο: Προσφυγή-αγωγή ασκηθείσα δυνάμει των άρθρων 236 ΕΚ και 152 ΕΑ, με την οποία ο L. Marcuccio ζητεί να του καταβληθεί αποζημίωση για υποτιθέμενη ζημία την οποία αυτός υπέστη λόγω παράνομης συμπεριφοράς της ιατρικής υπηρεσίας της Επιτροπής στο πλαίσιο της αξιολογήσεως τριών ιατρικών βεβαιώσεων που είχε προσκομίσει ο προσφεύγων το θέρος του 2001.

Απόφαση: Η προσφυγή-αγωγή απορρίπτεται ως προδήλως απαράδεκτη. Ο προσφεύγων-ενάγων καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα.

Περίληψη

1. Υπάλληλοι — Προσφυγή — Προθεσμίες — Αίτημα αποζημίωσης απευθυνόμενο σε θεσμικό όργανο — Τήρηση ευλόγου προθεσμίας (Οργανισμός του Δικαστηρίου, άρθρο 46· Κανονισμός Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων, άρθρο 90)

2. Υπάλληλοι — Προσφυγή — Αγωγή αποζημίωσης — Αντικείμενο — Δικαστική αναγνώριση — Προδύτως απαράδεκτο (Κανονισμός Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων, άρθρα 90 και 91)

1. Στους μονίμους υπαλλήλους και στο λοιπό προσωπικό απόκειται να υποβάλουν, εντός εύλογης προθεσμίας, ενώπιον του θεσμικού οργάνου κάθε αίτηση με σκοπό να ζητήσουν από την Κοινότητα αποζημίωση λόγω ζημίας η οποία μπορεί να της καταλογισθεί, τούτο δε από τον χρόνο κατά τον οποίο έλαβαν γνώση της καταστάσεως κατά της οποίας στρέφονται. Ο εύλογος χαρακτήρας της προθεσμίας πρέπει να εκτιμάται σε σχέση με τις περιστάσεις κάθε υποθέσεως και, μεταξύ άλλων, με το διακύβευμα της διαφοράς για τον ενδιαφερόμενο, την πολυπλοκότητα της υποθέσεως και τη συμπεριφορά των μερών.

Συναφώς, πρέπει επίσης να λαμβάνεται υπόψη το σημείο συγκρίσεως βάσει της πενταετούς παραγραφής η οποία προβλέπεται σε θέματα αγωγής λόγω εξωσυμβατικής ευθύνης στο άρθρο 46 του Οργανισμού του Δικαστηρίου. Ωστόσο, η πενταετής προθεσμία δεν αποτελεί αυστηρό και απαράβατο όριο κάτω του οποίου κάθε αίτημα είναι παραδεκτό ανεξαρτήτως του χρόνου τον

οποίο χρειάστηκε ο προσφεύγων για να υποβάλει ενώπιον της διοικήσεως το αίτημά του και τις περιστάσεις της υποθέσεως.

(βλ. σκέψεις 27 έως 30)

Παραπομπή:

ΔΕΚ: 22 Οκτωβρίου 1975, 9/75, Meyer-Burckhardt κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1975, σ. 363, σκέψεις 7, 10 και 11

ΠΕΚ: 5 Οκτωβρίου 2004, T-144/02, Eagle κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2004, σ. II-3381, σκέψεις 65, 66 και 71

ΔΔΔ: 1 Φεβρουαρίου 2007, F-125/05, Τσαρνάβας κατά Επιτροπής, Συλλογή Υπ.Υπ. 2007, σ. I-A-1-43 και II-A-1-231, σκέψεις 71, 76 και 77

2. Στο πλαίσιο αγωγής αποζημιώσεως ασκουμένης από υπάλληλο, αιτήματα τα οποία αποσκοπούν, στην πραγματικότητα, να αναγνωρίσει ο κοινοτικός δικαστής τη βασιμότητα ορισμένων από τα επιχειρήματα που προβάλλονται προς στήριξη των αιτημάτων αποζημιώσεως είναι προδήλως απαράδεκτα διότι δεν απόκειται στον δικαστή να προβαίνει σε γενικής φύσεως νομικές κρίσεις. Περί αυτού πρόκειται όσον αφορά τα αιτήματα με σκοπό να κρίνει ο κοινοτικός δικαστής την ύπαρξη των επίδικων πράξεων, γεγονότων και συμπεριφορών καθώς και τον παράνομο χαρακτήρα τους.

(βλ. σκέψη 36)

Παραπομπή:

ΔΕΚ: 13 Ιουλίου 1989, 108/88, Jaenicke Cendoya κατά Επιτροπής, Συλλογή 1989, σ. 2711, σκέψεις 8 και 9